

PODAŘÍ SE USVĚDČIT SÉRIOVÉHO VRAHA?

SOCIOPAT

D. B. PECK

D. B. PECK

SOCIOPAT

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

UPOZORNĚNÍ

V této knize se nachází témata jako vraždy, sebevraždy a závislosti. Pokud jste na tato témata náchylní, zvažte znovu čtení mé knihy. Také nevěřte všemu, co píše o antisociální poruše osobnosti. Pokud vás toto téma zajímá, proveďte si vlastní průzkum. Vytvořte si vlastní názory.

© D. B. Peck, 2024

Cover art © Lukáš Tuma, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0192-3 (print)

ISBN 978-80-278-1439-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1440-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1441-1 (pdf)

Vše je lež.

ONA

ŠKOLKA

Kdybyste mě viděli na ulici, nevšimli byste si, že jsem jiná než ti, kteří se stejně jako já nechávají unášet proudem těl do práce. Bez nadšení jen pokračují dál na místo, které z hloubi duše nesnáší.

Ano, možná bych byla lépe oblečená. Nesla bych se s větší grácií. Ale neupoutala bych vaši pozornost na více než dvě sekundy. A v mysl bych neuvízla ani o chvíli déle.

Viděli byste jen stejné hnědé oči a hnědé vlasy jako na jiných lidech. Nejsem zapamatovatelná. Jen další šedá myš.

A přesto bych nemohla být víc jiná.

Pokud vám to ještě nedošlo, já jsem ten sociopat, o kterém je tahle kniha. Narcistické, já vím. Ale my sociopati jsme tím narcismem tak trochu vyhlášení, nemyslíte?

Nemusíte odpovídat, tak to prostě je. Byla jsem postihnuta zajímavou chorobou a každého hned napadne třicet otázek, na které by se mě chtěl zeptat.

Jedna z nich musí být, kdy takový sociopat pozná, že jedním je, a musím uznat, že to chvilku trvá. I když si myslíme, že jsme nejinteligentnější tvorové, co kdy poctili Zemi, v některých věcech jsme zabrždění.

Mně to třeba trvalo až do školky, a to je ostudně dlouhá doba.

Víte, co se stalo, aby mi to docvaklo? Asi byste čekali něco hrozného, traumatického, ale tak to vůbec nebylo. Stala se jedna jednoduchá věc. O to ostudnější to pro mě bylo. Jednoho dne jsem přišla do školky, pozdravila jsem učitelky a jako každé ráno

jsem vytáhla pastelky a omalovánky ze skříňky. Něco s nimi bylo, něco nesedělo. Hřbet byl přehnutý jiným způsobem, než jakým jsem to dělala já.

Nějaké dítě si půjčilo MOJE omalovánky a vybarvilo jeden obrázek. Teda snažilo se.

Vedle mých obrázků to vypadalo jako pěst na oko.

Chvíli jsem nevěřícně seděla a byla našťvaná, že si je někdo půjčil bez dovození, i když všichni v téhle místnosti věděli, že jsou moje. A pak mi to došlo. Stačilo se zaměřit na ty dvě kresby.

Přesně tohle shrnovalo můj život.

Já jsem byla na levé straně, dokonale vybarvená, vystínovaná a téměř bez přetahů, a vedle mě byli všichni ostatní. Špatné barvy na špatných místech, více barvy bylo mimo předtištěné linie a obecně to vypadalo jako z rukou čtyřletého dítěte.

Otočila jsem se na židličky směrem do místnosti a nedokázala jsem pochopit, proč mi tak dlouho trvalo, než jsem poznala, že jsem vlastně lepší než všechny osoby tady. Jako kdybych se do té místnosti dívala poprvé.

Nedokázala jsem se přirovnat k dětem, které byly nadšené z toho, že můžou stavět lego a jezdit s autíčky po koberci, který byl tak daleko od reálné mapy.

Nedokázala jsem se přirovnat k dětem, které se v rohu přetahovaly o panenku.

Nedokázala jsem se přirovnat ani k učitelce, která přede mě postavila hrnek horkého čaje, protože ví, že ho mám ráda. Přinesla mi ho, přestože děti nemají dovoleno jíst a pít během hry.

Usrkla jsem z něj a usmála se na učitelku.

Chtěla jsem jí dát najevo, že mi chutná, i když mi ho osladila málo. Měla jsem ho ráda sladší. Přece jen jsem byla dítě.

Ji to ale očividně potěšilo.

Ach ty učitelky, ty pro mě byly největším zklamáním.

Jako dítě znáte jen dospělé, kteří se kolem vás pohybují. Takže si pořád říkáte, že takhle se nechovají všichni, že jen vaše rodina je divná. Pak ale zjistíte, že všichni dospělí jsou stejní. Ale tyhle učitelky mě uvrhly do reality.

Svěřovaly se mi s tím, kdy a proč jdou na gyndu, jaké mají problémy s manžely, a nepřišlo jim divné, že to říkají čtyřletému dítěti.

Pochopila jsem, jak moc jsem jiná.

Zatím jsem nevěděla, že pro to existuje nějaký název jako sociopatie nebo psychopatie.

To mi trvalo dalších deset let. Ale věděla jsem, že se celý život budu muset potýkat s méně vyvinutými lidmi.

Než jsem zjistila, že existuje něco jako antisociální porucha osobnosti, myslela jsem si, že jsem nový druh člověka. Další vývojové stadium.

A i když jsem se o této poruše dočetla, trvalo mi dlouho, než jsem ji pochopila.

Ona totiž média vykreslují osoby s touto poruchou jako vyvrhele společnosti, jako vrahy, kteří nemilosrdně a bez ladu a skladu zavraždí kohokoli, koho potkají.

Vyobrazují nás jako šílence, kterým tečou sliny od pusy při pomýšlení na krvavou, bolestivou smrt. Ale tak to vůbec není.

Ano, uznávám, můžou tací existovat. Ale vsadila bych cokoliv, co zrovna vlastním, že mají další poruchy, které z nich dělají tahle vykreslená monstra. Anebo s nimi není nic špatně. Vraždy přece nejsou vyhrazeny jen pro lidi, jako jsem já. Spíš naopak.

Nejdůležitější bylo pochopit, že i toto je spektrum. Stejně jako všechno ostatní.

Na jedné straně byli lidé, kteří si libovali ve vraždách, sérioví vrazi, tak jim říkáte. To jsou lidé, co se bez schopnosti cítit cokoliv už narodili. Chybělo jim to správné centrum v mozku a byli neochotní podřídit se konvencím společnosti

A na straně druhé byli lidé jako já. Chodí mezi vámi, hodně z vás je má za partnery a na první pohled byste si ničeho nevšimli. Možná ani oni sami si ničeho nevšimli. Naučili jsme se podrobit pravidlům společnosti, i když jsme je nechápali.

V každé knize a v každém článku to spektrum popisují jinak, ale v mojí hlavě jsem si to vysvětlila takhle, jinak by mi to nedávalo smysl. Lidé, co touhle poruchou netrpí, by neměli mít právo nás škatulkovat. Tak jsem se rozhodla vyvinout si něco smysluplnějšího.

Na straně jedné jsou psychopati – lidé, co se narodili bez možnosti cokoliv cítit.

Na straně druhé jsem já – sociopat. O cítění jsme přišli už v raném věku, ale nenarodili jsme se tak. Jen se s námi život nemazlil.

Každý z nás má nějaký důvod, nějaký příběh, proč máme ten pomyslný vypínač emocí vypnutý. Proč se z nás stala tahle „monstra“.

A tohle je příběh o tom, jak se jeden stal ze mě.

„Jak ses dneska měla?“ babička mě táhla za ruku, když mě vedla ze školky prostředkem silnice. Obě dvě jsme hlasitě dýchaly, protože jsme bydlely na vrcholu kopce, na který se nikdy nedalo zvyknout. Věděla jsem, že bratr se ještě nevrátil ze školy, tak jsem se šourala, abych nemusela trávit čas doma bez něj. Jen z toho pomyslení jsem byla smutná.

„Dobře,“ odsekla jsem. Nesnášela jsem tuhle otázku. Co jiného čekali za odpověď? V průběhu dne jsem se měla různě. Měla jsem jim vyjmenovat všechny pocity? Pochybuji. Tak dostali po každé stejnou odpověď. Prostě jen dobře.

„Co jste dělali?“ Dávala jsem si s odpovědí na čas a přemýšlela jsem, co by se nám stalo, kdyby proti nám vyjelo auto.

„Nic moc.“ Babička mi věnovala nakvašený pohled. Věděla jsem, na co přesně myslí. Takhle s ní nemůžu mluvit. Když se mě na něco zeptá, tak očekává rozsáhlejší odpověď než jen to, co jsem tu teď předváděla. Bylo to už jen krok od odmítnutí starším a to jsem už věděla, jakým způsobem se trestá. U ní se to rovnalo hrdelnímu zločinu.

„Hrála sis s Terkou?“ dala mi druhou šanci a já věděla, že i tak nebude nadšená.

„Ne, už se spolu nebavíme,“ odpověděla jsem jí a pohled jsem upírala na cestu, která přestala ubíhat pod mýma nohama. Bála jsem se zvednout pohled k babičce stojící uprostřed silnice s rukou v bok. Byla naštvaná. Cítila jsem, jak do mé ruky zatnula prsty. Poznala jsem to i z jejího postoje. Kdyby teď proti nám jelo auto, zastavilo by a bálo by se i jen zatroubit, aby ji na sebe neupozornilo.

„Emmo, a dost. Tohle už nemůžeš dělat. Ty je strídáš jako ponožky. Takhle si nikdy žádný kamarádky neuděláš.“ Tón jejího hlasu mě mrazil.

Nechápala jsem, o co jí šlo. Kdo říkal, že jsem se s nimi bavila za účelem udělat si z nich kamarádky? Nikdy jsem nepotkala někoho, koho bych označila slovem kamarád. Bavila jsem se s nimi, protože mě něčím zaujali. Protože v tu chvíli mi měli co nabídnout. Když se mi okoukali nebo můj život přestali obohacovat, přestala jsem se s nimi bavit. Nechápala jsem, proč bych si ve své blízkosti měla držet někoho, kdo mě nebaví. Kdo se za celou tu dobu nehnul z místa a já už měla čas zjistit, jak se zachová v jakékoliv situaci? Předvídatelnost a nudnost nebyla nic pro mě.

„Když ona už mě nebavila,“ zakňourala jsem a pokusila se vytáhnout ruku z jejího sevření, ale její nehty se zaryly ještě hlouběji do mého masa.

„Víš co? Ty už mě taky nebavíš. Z tebe nikdy nic nebude. Už nevím, co s tebou udělat. Jak tě napravit, protože s tebou je něco hodně špatně.“ Věděla jsem, co se stane. Došla k lísce rostoucí u silnice a utrhla z ní jeden dlouhý prut. Věděla jsem, že nemá cenu utíkat. Jakmile před ní uteču, budu naříkat, nebo když se budu nedej bože bránit, bude to ještě horší.

Chytla mě za paži a druhou rukou mě přetáhla lískovkou, ze které se ani neobtěžovala sundat listy. Při každém úderu stejně odlétaly všude kolem nás a s každým spadnutým listem ta švihnutí bolela víc a víc.

„A teď se pomodli za odpuštění. Když poprosíš, tak ti možná odpustí to, jak nechutná osoba jsi,“ zakončila to větou, kterou jsem slyšela snad každý den. Pomodli se za odpuštění. Přece jen až domů byla cesta dlouhá. Za tu dobu jsem stihla prosit i za jiné věci.

Prosím, ať mě už nikdy nebije.

To se mi nikdy splnit nemohlo.

Prosím, ať mě má ráda takovou, jaká jsem.

Další vzdušný zámek.

Prosím, ať zemře co nejrychleji, abych mohla zase v klidu dýchat.

To byla jediná část, za kterou jsem se mohla modlit.

Nikdy jsem nechápala, čeho si myslela, že těmi výprasky docílí. Že mě párkrát přetáhne a najednou budu chápat složité intriky života ve společnosti? Nebo že tím ze mě vyžene toho dábla, o kterém říkala, že ve mně je?

Nechápala jsem to ani teď jako dospělá žena. Ale pochopila jsem, že je lepší hrát svou roli ve společnosti. Dokud jste totiž proplouvali životem tak, jak se od vás očekávalo, všichni vás nechali na pokoji. Nikdo si nemyslel, že potřebujete spravit. Hladové krky lidí kolem vás nechaly v pokoji žít.

„Nevděčný, nevděčný dítě,“ šeptala si po zbytek cesty domů.

JAKÉ TO JE?

Představte si, že dokážete cítit všechno a zároveň nic. Že v jedné sekundě vámi proběhne tisíc emocí, ale v druhé jste prázdní jako prostor mezi hvězdami. Čas kolem vás utíká a vy si připadáte jako cestující stojící na nádraží, kterého míjí tisíce vlaků vypadající jako vše, co jste kdy chtěli, ale nedokážete do nich nastoupit.

Čas plyne a plyne a vy nic neuděláte, ani nezvednete ruku, abyste na sebe upozornili průvodčího, který tak ochotně pomáhá ostatním nastoupit do kteréhokoliv vlaku, který si zrovna vybrali.

Zapustili jste na tom nádraží kořeny. Protože je to příjemnější, protože to je pohodlnější.

Neexistuje cesta ven. Tedy alespoň ve vaší hlavě ne.

Ty kořeny jsou moje mysl. Uvěznila jsem se na jednom místě a život kolem mě lítá jako ty vlaky.

Nedokážu je zastavit. Nedokážu nastoupit.

A emoce jsou pro mě tak prázdné. Donutí mě cítit jen zlomek vteřiny a hned utečou. V tu vteřinu jsou tak silné, že mě zlomí. Nevím, jak s nimi naložit, a tak se nechám ohnout. Udělám vše, co mi řeknou. V tu chvíli jsem schopná nechat se pohltit vztekem, říct lidem, na kterých mi záleží, takové věci, že kdybyste je slyšeli, mysleli byste si, že jsem doopravdy monstrum. A pak po nocích ležím a přehrávám si v hlavě každou sekundu a sama sebe mučím.

Bolest je jediná věc, co ve mně zůstala. Jen ta a nic jiného. Přehluší všechno. A protože je jediná, je stokrát silnější. Není vyvážená radostí žádného druhu, smutkem, láskou ani vztekem.

Možná proto se mi spánek vyhýbal už od malička. Temné noci byly perfektní pro tohle sebemrskáčství.

Místo toho, abych spala, přehrávala jsem si všechno, co mi kdy v životě způsobilo bolest. Začala jsem z toho šílet a moje mysl přetvořila všechny mé vnitřní démony v reálná monstra, která jsem pravidelně vídala vedle své postele.

Stály tam postavy, čekající na to, aby mi ublížily, jen co usnu. Stály tam a doopravdy se o to pokaždé pokoušely.

Čím méně jsem spala, tím jednodušší bylo mi ublížit. Uvázla jsem v cyklu bolesti, ze kterého jsem se časem přestala pokoušet dostat.

Přijala jsem svůj osud, protože na konci dne jsem to byla já, kdo si ho takový utvořil.

A když se nedokážete bránit vy, kdo jiný by vám pomohl nastoupit do toho zatraceného vlaku?

„Babi?“ zase jsem stála na prahu pokoje mé babičky s polštářem a peřinou v ruce. Párkrát jsem po jedné ze špatných nocí zkoušela jít za našima, ale tatku to vždy hrozně naštvalo. Tak jsem přestala chodit. Časem mi došlo, že to bylo kvůli jeho práci, do které vstával brzy ráno a se mnou klepající se vedle něj se nikdy nevy spal. To ale tak malé dítě nepochopí.

Moje postava házela do temného pokoje pokroucený stín a já se vystrašila ještě víc. Čekala jsem, kdy se můj vlastní stín zhmotní a pokusí se mi ublížit taky.

Babička se neprobouzela, tak jsem se jí šeptem snažila znovu a znovu probudit.

Automatické světlo na chodbě se vypnulo a já zůstala ve tmě. Postavy se kolem mě zase zhmotnily a já se potila ještě víc, než když jsem přišla.

Každá kapka, co se mi skutálela po zádech, byla, jako by mi jedna z těch postav přejela nehtem po kůži. Věděla jsem, že se mě nemůžou doopravdy dotknout, ale to mě nikdy neuklidnilo. Jakmile to začalo, nedokázala jsem se uklidnit.

Chtěla jsem k ní hupsnout do postele, ale věděla jsem, že musím počkat na pozvání.

Konečně rozsvítila světlo a smutně se na mě podívala.

Ona byla jediná, kdo to chápal. Měla stejné sny, viděla stejné věci.

Nejhorší bylo, že ani po šedesáti letech se to nezlepšilo.

Skvělá vyhlídka, že?

Udělala mi místo v posteli. Položila jsem si polštář vedle jejího a deku hodila na zem, protože jsem věděla, že nám bude jedna stačit.

Se zavřenýma očima jsem vyběhla zpět do svého pokoje a opadla poslední věc, co se mi předtím nevešla do náruče.

Můj plyšový kůň.

Je zajímavé, že jsem si ho jako malá vybrala jen kvůli tomu, že všichni ve škole měli svého plyšáka, bez kterého neusnuli. Chtěla jsem být stejná jako ostatní, nebylo v tom nic hlubšího. A teď byl doopravdy jediný, kdo se se mnou na ta monstra díval. Byli jsme v tom spolu, i když jsem se prvních několik měsíců musela nutit s ním usnout.

Stočila jsem se vedle babičky do klubíčka a ona mi v polospánku přejížděla prstem po čele. Vždycky se mě zeptala: „Chceš dělat hvězdičky?“ a já souhlasila. Neřekla jsem sice nic nahlas, protože kdybych promluvila, poznala by, jak moc se ve skutečnosti bojím, a to jsem nechtěla. V téhle rodině jsem nesměla dávat najevo emoce, jinak se mi to vždy nějak vymstilo.

Kreslila mi na čelo jednoduché linie a mnula přesně ta správná místa, která z nedostatku spánku bolela.

Byla to jediná chvíle, kdy jsem se nebála usnout.

Plyšáka jsem pevně svírala v náručí a babiččina ruka vonící po česneku a cibuli mi zakrývala výhled na monstra, která se zase srocovala kolem postele.

*Když se den k noci kloní,
všichni hlavu v modlitbě skloní.
Bohu, který všechno vidí,
Bohu, který všechno řídí.*

*Děkují mu za své životy,
že jejich srdce neokusilo temnoty.
K našim díkům přidám malé přání,
kž tvou duši, tělo chrání.*

*Když do řeky pro Něj vstoupíš,
necht' ve vodě své hříchy vykoupíš.
A až tvou duši z těla uzme,
ať zapomeněš na vše hrůzné.*

Šeptala mi ta slova, jako kdyby se pomocí nich i ona sama držela nad vodou.

Na chvíli jsem se mohla uvolnit a zapomenout na všechnu tu bolest.

Na chvíli jsem mohla být jen šestiletá holčička usínající za zvuků pravidelného chrčení strojů.

Pak se babička odstěhovala a já se musela naučit vyrovnávat se s tím sama. Už jsem nemohla být jen malá holka, co potřebuje obejmout.

„Zase jsi měla zlé sny?“ zeptala se mě babička ráno.

Věděla, že jo, proč se vůbec ptá? Chvilí jsem přemýšlela, jestli se mi jen zdálo, že jsem šla k ní do pokoje.

„Jo,“ už mi došlo, kam tím míří.

„Byla jsi u zpovědi?“ Řekla přesně to, co jsem očekávala.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Zlé sny mají jenom hříšníci. Běž ke zpovědi, já ti vysvětlím pokoj. Uvidíš, že to bude lepší, ale musíš pro to něco udělat. Když se budeš chovat jako malý rozmazlený spratek ke všem okolo sebe, nikdy se toho nezbavíš.“ Snažila jsem se neprotáčet oči, ale stálo mě to všechnu sílu. Když jsem měla těžké noci, jako byla tahle, bylo pro mě o dost těžší kontrolovat svoje reakce. A někdy jsem to prostě jen vzdala. Neměla jsem energii.

„Proč se teda nepřestaneš chovat jako svině ty, aby ses těch nočních můr zbavila?“ řekla jsem to, i když jsem věděla, co bude následovat. Občas jsem lidi štvala, jen abych se nenudila. I v případech, jako je tenhle, kdy následoval výprask a dlouhé modlení.

Jednu dobu jsem věřila v to, že očistění od hříchů mě zbaví všech mých problémů, ale nikdy to nezabralo. Časem mi došlo, jaký výsměch křesťanství vůbec je, ale trvalo to dlouhou dobu, během které jsem vše dávala za vinu sobě. Já, hříšník, můžu za všechno, co mě v životě postihlo. Bůh mě určitě trestal za špatné myšlenky jednou noční můrou za druhou.

Nesnášela jsem se a nesnášela jsem Boha.

Byl to pěkný kretén.

Jedna věta mi ale otevřela oči. Po jejím přečtení jsem se už na křesťanství nedívala stejně.

Stála jsem ve frontě před zpovědníci, pročítala si v kancionálu Zrcadlo svědomí pro mladé a nevěřila jsem svým očím.

Pokud někdo neví, co to Zrcadlo svědomí je, tak je to taková pomůcka pro věřící ke zpovědi.

Formou otázek tam jsou vypsány všechny věci, které jsou církví považovány za hříchy. Pokud si na některou z otázek odpovíte, že jste to udělali, museli jste se z toho vyzpovídat.

A v sekci pro děti stálo asi na třetím místě z tří set otázek:

Máte nekřesťanské kamarády?

Pár slov a vše se ve mně změnilo.

Kdo může takovou nesmyslnou věc vtloukat malým dětem do hlavy? Byla to taková píčovina, až jsem se začala smát.

Běžela jsem to ukázat mámě, která už byla po zpovědi a modlila se za odpuštění deset zdrávasů v lavici, protože křesťané z nějakého důvodu věřili, že pár nazpaměť naučených básniček má takovou moc, že je to klidně vylíže i z něčí vraždy.

A ta tomu dodala korunu.

Řekla:

„Neposlouchej to, co ti říkají, věř si sama podle sebe.“

Asi si pomyslíte, že to není zas tak hloupá věc, co právě řekla. Ale byla to nejhloupější věta, jakou jsem kdy slyšela. Teda až po té s nekřesťanskými kamarády.

Každá víra je založená jen na tom, co vám kážou. Pokud se odstraní všechny ty kecy okolo, zůstane jen víra v něco většího, než jsme my.

Když si mám věřit podle sebe, proč mám každou neděli podstupovat tu mysl otupující bohoslužbu? Proč mám odříkávat modlitby, které naprosto nedávají smysl, u oltáře bílého starce s vousy? Jak vůbec vědí, že to je muž téhle barvy pleti a takhle starý?

Slepě se řídí tím, co jim nadiktoval středověk, a co já vím, třeba uctívají růžovou chobotnici s penisy místo chapadel. Nebylo by to úsměvné?

Když tu větu mamka řekla, jako by se ve mně něco zlomilo. Odešla jsem zpět do fronty na zpověď, kde si zbytek hříšníků vyhledával své hříchy, a zkoprněle jsem se posouvala pokaždé, když ze zpovědnice vyšel další napravený.

Bylo mi osm, byla jsem chytřejší než kdokoli v tomhle kostele a naprosto jsem nesnášela rodiče, kteří mě psychicky vydírali a nutili mě podstupovat každonedělní vymývání mozku a nadále mě tím mátlí.

„Další,“ ozvalo se ze zpovědnice. Byla jsem z toho zjištění tak v šoku, že jsem bez rozmyslu vešla a poklekla za dřevěnou mříž.

„Pochválen buď pán Ježíš Kristus. Naposledy jsem byla u svaté zpovědi před měsícem a mé hříchy jsou, že lžu a neposlouchám rodiče.“ Až po mém úvodu mě kněz shledal vhodnou k tomu, aby se na mě podíval.

„To je všechno?“ koukal na mě nevěřící. Jaké jiné hříchy by mohlo mít osmileté dítě. Myslela jsem si, že jsem to tipla vcelku dobře.

„Ano.“ Nechtěla jsem dodávat ten nesmysl o nekřesťánských kamarádech. Raději bych se nechala ztrestat tím úchylným bílým starcem než takovou blbost vypustit z úst.

„Dostáváš se do věku, kdy tě začnou zajímat kluci.“ Nevím, kde na tohle téma přišel, do takového věku mám ještě pár let. „A měla bys vědět, že správná žena by měla být jako jabloňový sad. Necháš kluky koukat se, přičichnout, ale nikdy sáhnout. Je to jasný?“ Bylo mi to jasné, ale nesouhlasila jsem s ničím, co mi tu říkal. Tak jsem udělala jedinou věc, co mě v tu chvíli napadla. Přišlo mi nechutné, co tu naznačuje. A tak jsem udělala to, co jsem dělala vždy, když jsem chtěla někomu ublížit. Vyvolala jsem hádku.

„Co když se budu zajímat o holky?“ V tu chvíli jsem měla odejít. Měla jsem se zvednout a prásknout za sebou takovou silou, až

by se rozsypala tahle ubohá ztrouchnivělá analogie křesťanství, které říkali zpovědnice. Nic z toho jsem ale neudělala. Jen jsem tam klečela a poslouchala kecy o tom, jak jsou rodiny založeny na muži a ženě a jak by se pak rodina rozpadla, a to přece nechci. Bylo to od něj dosti přezíravé. Kdyby znal pravou tvář mé rodiny, ne tu, co ukazujeme na veřejnosti, chtěl by, aby se rozpadla, stejně jako já.

To, že jsem to řekla, byla moje vina, ale to, že jsem se za sebe nedokázala postavit, byla léta vymývání mozku ze strany mé rodiny.

Nesnášela jsem je za to, že nikdo z nich nezapnul mozek a nedokázal se postavit předešlé generaci, která je tam nutila chodit. Nesnášela jsem je kvůli tomu, že jen sklopili hlavu a teď mi působili bolest. Nesnášela jsem je hlavně kvůli tomu, že jsem o sobě pochybovala.

Ale na konci dne, když jsem nemohla usnout kvůli těm potvorám, jsem si stejně říkala, co když mají pravdu? Co když nějaký úchylný Bůh existoval a doopravdy se bavil tím, že mě takhle mučí?

V noci jsem si stejně vše vyčítala a věděla jsem, že je to jen a jen moje chyba.

Bojovala jsem proti všemu, co křesťanství představovalo. Ale věděla jsem, že mě to stejně nenaplní, protože jsem nemohla bojovat proti tomu, co jsem si představovala já.

Od raného věku jsem měla jiný pohled na svět, nemluvě o božském komplexu, který se ve mně usadil tak pevně už od školky.

Trvalo mi ale, než jsem tomu všemu dala jméno. Dlouho jsem věřila, že problém není ve mně, ale ve všech ostatních.

Když jsem se ale dozvěděla o něčem zvaném psychická onemocnění, došlo mi to.

Čím víc jsem četla, tím víc jsem si uvědomovala, že můj svět nemusí být černobílý. Může mít barvy.

Možná moje problémy mají řešení.

Možná je svět barevný, jen potřebuju pomoc.

A tak jsem přestala sledovat vlaky a poprvé za celý život jsem se pokusila zvednout ruku, a ono to šlo. Průvodčí si mě všiml, vzal všechna má zavazadla a odnesl mi je na kolej.

Teď už jen najít správný vlak, do kterého nastoupím.

Proto tu teď sedím naproti neznámému chlapovi, na gauči naprosto absurdní barvy.

ŽLUTÝ GAUČ

Kláro? Udělala bys to pro mě? Mám toho teďka hromadu a hrozně to spěchá.“ Položila jsem jí na stůl tlustý „Kšanon, který strašil na mém stole už skoro týden. Jak slyšela můj hlas, její výraz se zkřivil znechucením. Měla jsem jí chuť říct, že já to cítím stejně, ale jsem dost profesionální na to, abych to dávala najevo. Na rozdíl od ní.

Viděla jsem, jak moc se jí do toho nechtělo, ale podívala jsem se na ni zoufalým pohledem, který většinou na lidi zabíral. Během vteřiny se její názor změnil. Názor na práci, ne na mou osobu. To bylo v pořádku. Za chvíli nebude na ničem záležet. Věděla jsem, že mě neodmítne, i kdyby chtěla sebevíc.

Tak se mi to líbilo.

„Určitě, moc ráda, Emmo.“ Každé slovo jí dělalo problém.

Přemohla jsem se, usmála se na ni vděčně a dramaticky jsem si oddychla.

„Jsi nejlepší.“ Dávala jsem si pozor, abych jí neřekla, že to má u mě. Lidé si tyhle věci pamatují a pak si jakékoliv službičky milérádi vybírají. Většinou i ve větší hodnotě, než jaká byla ta původní. Takoví už prostě jsou.

Mrkla jsem na ni a rychlým krokem jsem přešla ke dveřím, které vedly do mé kanceláře.

Jako jediná na tomhle patře jsem měla kancelář se čtyřmi stěnami. Možná proto, že jsem to tu vedla, ale měla bych ji, i kdyby tomu tak nebylo. To jsem prostě věděla. Jakmile jsem si vzala něco do hlavy, nikdo mě nedokázal zastavit. A dlouhou dobu to

byla právě tahle kancelář. Dlouhou dobu to pro mě byl cíl mého života. Dokud jsem ho nedosáhla a nezačala se nudit.

Nebyla tak honosná jako ta, ve které seděl Bauer, ale měla jsem výhled do rušné ulice, a hlavně trochu soukromí. Po dobu, co jsem seděla v jedné z buněk před mými dveřmi, jsem si přišla hrozně nechráněná. Jako když řeknete kočce, aby spala uprostřed prázdné místnosti s hromadou otevřených dveří. Nikdy neusne. Nebude se cítit dost bezpečně.

Zasedla jsem do vysoké otočné židle a zahleděla se z okna. Tohle bych si mohla užívat celý den. Kéž bych jen nemusela pít tu kávu, co mi už několik hodin teplala na stole. Byla nechutná, ale nechtěla jsem Kláru rušit.

Dneska jsem musela udělat už jen jedinou věc, a tu teď za mě vyřizuje ona. Nebylo by sobecké ji posílat ještě pro čerstvou kávu? Dneska už to stejně nemělo smysl. Měla jsem jiné plány.

Chvilku budu dělat, že jsem zaneprázdněná, a až mi zazvoní telefon, vyběhnu ven a budu pospíchat.

Tak se vyhnu tomu otravnému Matějovi. Vždycky když mě vidí vycházet ze dveří, už se zvedá a začíná kolem mě kroužit jako sup. Jako kdybych byla poslední maso pod sluncem.

Nesnášela jsem ho.

Otravoval mě několik hodin denně, ale pak neměl koule mě někam pozvat.

Bylo na něm vidět, že chce, ale oprávněně se bál, že bych ho odmítla. Možná kdyby měl koule zeptat se, vážila bych si ho víc.

Nevydržela jsem sedět na místě. Zvedla jsem se a procházela po vcelku prostorné kanceláři. Měla jsem tu jen stůl, dvě židle a věšák. Zato ten výhled. Zahleděla jsem se na svůj odraz v okně. Nebyla jsem spokojená s tím, jak vypadám.

Zvedla jsem ruku a dotkla se svého obličej v odraze. Vypadala jsem divně, nelidsky. Moje tělo mi prostě nesedělo. Bylo na něm

všechno umělé. Nebylo moje. Nedokázala jsem ho ovládat tak, jak bych si přála. Zkusila jsem upravit svůj výraz, zjemnit ho. Povedlo se mi to až na několikátý pokus. Zapamatovala jsem si napětí v každém svalu a usmála se na sebe.

Konečně zazvonila upomínka a já si začala balit všechny své věci do prostorného koženého batohu. Vždy jsem v něm s sebou nosila dva notebooky a hromadu další elektroniky, která mi normálně v tuhle denní dobu zvonila jak splašená. Kabelky by u mě neobstály ani jeden den. Nevypadala jsem tak elegantně, jako bych vypadala s kabelkou, ale upřednostnila jsem funkčnost.

Dnes byl ale jiný den, proto jsem se odpojila od sítě.

Dnes jsem si vše zrušila, všem jsem řekla, ať mě neotravují, a zatím to díky bohu zvládli dodržovat.

Dnes jsem měla jiné plány. Plány, na které jsem se těšila už několik měsíců. Konečně se vše dávalo do pohybu.

„Dobrý den, já jsem Oliver. Posadte se.“

Usadila jsem se na pohodlnou žlutou sedačku plnou barevných polštářků.

Tohle zařízení mi vůbec nesedělo k někomu, jako je on.

Jen co jsem vešla, upřel na mě svůj vševědoucí pohled. A nespustil ho ze mě, ani když jsem si překřížila nohy a zabořila se do vší té měkkosti, která tu byla, jen aby mě donutila cítit se uvolněně. Musím říct, že jsem si to užívala. Tolik polštářků, co bylo tady na gauči, bych nenasbírala ani z celého mého bytu.

Celkově on a interiér byl jeden velký kontrast.

On – celý oděný v různých odstínech hnědé. Na nose nasazené brýle, které už zažily lepší časy, a černé lakované polobotky, které se vůbec nehodily ke všem těm odstínům hnědé.

Interiér – barevný, duhový. Hrozně se snažil vyvolat pocit toho, že je všechno veselé a že se vlastně nenacházím v ordinaci psychiatra.

„Myslela jsem, že se tu mám sejít s paní doktorkou...“ na-prosto mi vypadlo jméno. Můj mozek se ho zbavil ve vteřině, kdy si všiml, že na gauči místo ní sedí někdo jiný.

„Paní doktorce jste se už bohužel nevešla do rozvrhu, tak jsem se vás ujal já. Slyšel jsem, že vám i tyto dny vyhovovaly více.“

„Ano, to je pravda,“ nevěděla jsem, co mu na to říct.

Asi mi to vyhovovalo více, ale já se připravovala na ženu se stejnými vlastnostmi jako její ordinace. Přeplácanou a přehnaně optimistickou. Teď budu muset vařit z vody. To asi nevadilo, improvizace mi vždycky šla.

„Co vás sem přivádí?“ zeptal se s lehkým úsměvem na tváři.

Nevěděla jsem, jestli mu to říct na rovinu, anebo se k tomu dostávat okolo. Ale měla jsem takový dojem, že moji upřímnost ocení více než mlčení. Na to jsem stejně neměla čas.

„Mám stalkera. Je od policie. A přijde mi, že co týden mi chce ušít nějakou vraždu. Z nějaké zvláštní potřeby chce všechno shodit na mě. Chce mě vidět za mřížemi. A já si pak přijdu vinná za všechna úmrtí, co se v mém okolí stanou. Víím, že jsem nic neudělala. Ale když mě pořád tahá na výslechy a když mě nutí dávat otisky a fotit se, vsugerovává mi, že za to můžu já, a já tomu pomalu snad i začínám věřit.“

Posunul si brýle na nose a bylo vidět, že tohle nečekal. Nikdo inteligentní by si tenhle příběh nemohl vymyslet, tak jsem doufala, že z toho pozná, že to není lež. Nebo si bude říkat, že je se mnou něco hodně špatně.

„Páni. Nevím, kde začít.“ Vypadal mírně šokovaně ale i potěšeně. Byl rád, že mu během kariéry přišel do cesty takhle zajímavý případ. Zatím ještě nemohl vědět, jestli to je pravda, nebo si

můj mozek vytváří šílené bludy. Tak jako tak jsem pro něj byla zajímavá. A upřímně? Sama nevím, jestli je všechno tohle svinstvo realita, nebo jenom nějaká pokroucená hra v mém mozku, kterou neumím hrát.

„Vítejte v mém světě,“ dramaticky jsem si povzdechla.

Věděla jsem, že to přeháním, ale bylo by fajn mít v téhle situaci někoho na své straně a nechci, aby nedostatek mých emocí měl za následek to, že by mu to prošlo.

„Proč si myslíte, že máte stalkera?“ Konečně si utřídil myšlenky v hlavě a byl schopen promluvit srozumitelně.

„Třeba kvůli tomu, že jsem musela vypovídat u každé vraždy, která se v poslední době stala ve městě, ve kterém žiji,“ zopakovala jsem znovu to, co jsem již jednou říkala. Moc dobře teda neposlouchal. Mohlo to ale být jen tím, že byl z toho všeho rozhozený.

„Dějí se kolem vás vraždy často?“

Šel přímo k věci, to se mi líbilo a zároveň nelíbilo. Paní doktorka, ke které jsem měla jít původně, by si ještě pět minut minimálně chtěla povídat o koníčcích a dalších nesmyslech.

Tohle bylo překvapení. Zatím jsem ještě nevěděla, jestli milé, nebo ne.

„Ano, ale ani jedna zatím nebyla označena vraždou. Spíš bych rekla, že lidé často umírají.“

Trošku jsem se zamračila a ohrnula nos. Byla jsem tím tak trochu znechucená. Dřív bych kvůli tomu probřečela noci, ale teď... teď už jsem jen věděla, že musím nějak reagovat, jinak bude lidem divné, že jsem nehnula ani brvou.

Zase se změnil jeho postoj. Bylo na něm vidět, jak nadšený je. Pořád poposedával ve svém křesílku, ale po téhle větě se uklidnil. Jako by mu došlo, s jak obrovskou věcí tu bude sedět odtěď každý týden. Teda pokud si mě nechá, v což doufám. Přišlo mi, že by to s ním šlo jednodušeji než s paní doktorkou.

Nebo možná byl jen hodně neklidná povaha a já pro něj vlastně žádný jackpot nejsem. Kvůli svému egu budu věřit v opak.

„Chcete mi o tom říct něco víc, nebo se chcete nejdříve lépe poznat?“

Cenila jsem si, že na mě nechce tlačit, ale co by to pak mělo za smysl? Byla jsem tu z důvodu, že celý můj život ovládal někdo jiný než já a toho jsem už měla dost. Nechtěla jsem, aby se znovu opakovalo mé dětství a já se vrátila do období strachu z nějakého vyšinutého chlapa, který si myslel, že nejsem dost dobrá taková, jaká jsem. Nejdřív Bůh a teď Samuel.

„Přišla jsem sem kvůli tomu, abych řešila svou situaci. Nevím, proč bych neměla mluvit o tom, kvůli čemu tu jsem. To bych jen ztrácela drahocenný čas nás obou.“

Bylo trochu ironické, že jsem si vzala několik minut na to, abych si vše promyslela a právě tuhle větu zformulovala. Byla jsem chodící kliše.

Jsem taková, už co pamatuju. Věděla jsem, že slova mají větší váhu než cokoli jiného na světě. Musím být opatrná, která zrovna použiju. Jak chci situaci ovlivnit.

Stačilo použít jedno slovo špatně a lidé na vás změnili názor, nebo dokonce s vámi přestali mluvit úplně.

Fascinovali mě ti, kteří si tohle neuvědomovali. Chodili po světě a chrlili slova na všechny strany bez toho, aby přemýšleli, a přitom stále žili. Lidé si o nich mysleli své, šeptali své, ale nikdo jim neřekl pravdu do očí. Stále žili.

„První smrt, na kterou si pamatuji, byla jedna stařenka, která bydlela v domě přes ulici. Chodila jsem jí venčit takového malého jezevčíka, který byl tak tlustý, že tahal břicho po zemi. Byla stará, takže už moc nechodila, a chudáka toho pejska vždycky jen překrmovala. Byla jsem dítě a ten jezevčík byl ještě štěně, ale stejně už se sotva vlekl, stejně jako jeho panička. Tak jsem ho každý den

brala na procházky. Jednou jsem vešla do jejího domu a vítal mě tam jenom Buck, tak se jmenoval. Bylo mi to divné, ale vzala jsem ho na procházku a myslela jsem si, že jen spí, a že ji tedy pozdravím, až se vrátíme. Když jsem se vrátila, stále tam nebyla, tak jsem ji šla hledat.“ Chvilku jsem se odmlčela. Tuhle část jsem nikdy neměla ráda na všech těch mrtvolách, které jsem už našla. Už tak bylo těžké vidět mrtvého člověka, ale najít starého člověka bylo pro mě nejhorší. Vypadali jako z nějakého hororového filmu. Nepřirozená bělost jejich kůže z nich doslova dělala jednu z těch strašidelných masek na Halloween. Byli skoro jako nějaké figuríny.

„Našla jsem ji v posteli. Vypadnul proud a jí přestala fungovat taková ta maska na spánkovou apnoí a ona se prostě udusila. Tak mi to vysvětlili rodiče. Prý ji měla velmi závažnou a léčila se s ní už desítky let. Každopádně pak mi naši dovolili nechat si Bucka. Do té doby jsem žádného mazlíčka neměla, ale jako odměnu za nalezení mrtvoly jsem dostala psa,“ uchechtla jsem se. Škoda že ne prvního psychologa.

Bylo podivné to komukoli říkat, ale Bucka jsem milovala. Když jsem si ho brala, myslela jsem si, že mu tím prodloužím život. Že se v mojí péči dožije úctyhodného věku. To bohužel nebyla pravda. Měla jsem ho dva roky a pak se najednou ztratil. Máma říkala, že utekl, ale já celou dobu podezřívala mého otce. Měl proti němu až moc námitek a jako jediný z mojí rodiny by něčeho takového byl schopný.

Stále nic neříkal, tak jsem pokračovala.

„Takhle jsem také poznala, že je ten policista stalker. Nebo ne stalker, ale že s ním není něco v pořádku. Při jednom z těch výslechů mě nařkl, že i za tuhle smrt můžu já.“

„Chápu vaše pochybnosti, chtěl jsem se jen zeptat, jestli jste náhodou nepodala stížnost na policii. V takové situaci by se to nabízelo.“

Byl tak zažraný do mého vyprávění, až si zapomněl psát do dešek, které tak pevně svíral za okraj.

Ve vyprávění jsem vždy vynikala. Lidé mi nedokázali odolat, když jsem mluvila, a on nebyl výjimkou. Vypadalo to až trochu zvráceně, že měl takovou radost z těžkostí někoho jiného. Připočítávám to k profesní degeneraci.

„Přemýšlela jsem nad tím, ale u mých výslechů i zatčení byl vždy někdo další od policie. Měli v záznamech všechny mé výpovědi, ale nikdo z nich ho nezastavil. Jeho nadřízení museli číst dokumentaci, ale nic s tím nedělali. Což znamená, že i kdybych podala stížnost, nic by se nestalo. Buď to tam má pod palcem, nemá nadřízené, nebo si ostatní myslí, že je v právu. To jsem nezkoumala. Tak jako tak to nepřipadá v úvahu. Stížnost by se mi vyplatila jen v nějakém idylickém světě, kde neexistují lidé, jako je on, a pak bych ani neměla žádnou potřebu stížnost podávat, že?“ Chrlila jsem jedno slovo za druhým. Cítila jsem lehkost z toho, jak jsem mohla o tom všem mluvit. Moje kamarádky si myslely, že přeháním, snad od prvního příběhu se Samuelem. A jelikož jsem viděla, že s každým vyprávěním jejich zájem upadá a reakce chladnou, přestala jsem se svěřovat úplně.

Tahle otázka, kterou mi položil, mi přicházela na mysl častěji, než bych si ráda přiznala. Bylo hrozné cítit se takhle v pasti.

Vždyť po mně šla policie a já neměla nikoho, kdo by mě ochránil. To měla být práce policie, na kterou jsem se nemohla spolehnout.

„To asi chápu, nemůžete se obrátit na policii, když po vás jde policie.“ Nevěřil mi, cítila jsem to. Myslel si, že jsem blázen, ale to nevádí.

Z jeho úst to znělo hrozně falešně. Jako kdybych si na místě vymýšlela zápletku podprůměrného hollywoodského filmu. Nebo mi potvrzoval schizofrenní historku, které sám nevěřil.

„Přesně tak,“ odtušila jsem suše.

Stočila jsem pohled k oknu a dovolila si nehlídat své okolí jako ostříž.

V bezpečí těchto polštářků jsem byla unavená, měla jsem toho už dost. Všechno ve mně bylo příliš dlouhou dobu a já to přestávala zvládat.

Užívala jsem si to ticho, co v pokoji nastalo, a poslouchala jsem ptáčky štěbetající za okny na větvích stromů.

Na chvíli jsem se ocitla v oáze klidu.

„Víte, proč jsem tu doopravdy?“ Počkala jsem, dokud pomalu nezavrtí hlavou, jako že neví, ale neotočila jsem se k němu. „Protože jsem hrozně unavená.“ Pohlédla jsem mu do očí a všimla si jeho stejně ztrhané tváře. Alespoň v tomhle mě pochopí.

„Nikde nemám klid. Policie mě vyzvedla už tolikrát z mého bytu, z práce, ze všech různých míst, jaká si jen můžete představit, a já pak trávím celý den nebo noc na stanici a za to ho nesnáším snad ještě víc než za to, že se mě pomalu snaží přesvědčit, že jsem vlastně sériový vrah.“ Hrál pomalou hru, ale s každým dnem jsem si věřila méně a méně. Jeho plán vycházel.

Byla jsem už tolik unavená, že pokud by nastalo ještě jedno delší ticho, určitě bych se tu natáhla a dvanáct hodin se nehnu-la. Tahle podivná barevná ordinace byla první místo za dlouhou dobu, kde jsem se cítila bezpečně. Nebo jsem si to alespoň namlouvala.

Ale tonoucí se chytí všeho.

SMUTEČNÍ ŘEČ

Rád vás zase vidím.“ Vypadalo to, že je trochu nadšenější z toho, že se dneska vidíme, než já.
„Já také. Mohu poprosit vodu?“ záukolovala jsem ho ještě předtím, než jsem si sedla. Ten jeho pitomý úsměv byl dnes to poslední, co jsem chtěla vidět. Naposledy když jsem tu byla, jsem udělala blbost, a od té doby jsem si ji v hlavě přehrála tolikrát, že mi dokázala úplně zkazit náladu. A ta se mě držela už celý týden.

„Prosím,“ položil přede mě sklenku s vodou a pak se posadil. Vzal si poznámkový blok, zapomněl si tužku, tak se pro ni vrátil, a než si stihl sednout, už jsem vybuchla.

„Já už to nevydržím, já vám minulý týden lhala.“

„V čem?“ vůbec ho to nepřekvapilo. Doufala jsem, že to je kvůli tomu, že na terapiích lže hodně lidí, a že to není kvůli tomu, že mi vidí do hlavy.

„Ta první stařenka, co jsem našla, nebyla jen tak ledajaká paní, byla to moje babička.“ To bylo vše, co jsem mu potřebovala říct. Hned jsem se cítila o starost lehčí.

„Chcete mi o ní říct něco víc?“ snažil se navázat, když jsem s ním dlouho nemluvila.

„Ani ne, byla hrozný člověk a nezaslouží si můj čas. Bůh ví, že už mi ho sebrala víc než dost.“

„Emmo, vem si toho psa a jdi s ním prosím dolů, ano?“ Mamka mi dávala do ruky Bucka. Ten se marně snažil vyhrabat na babčí postel. Pořád mu překáželo několik kil a někdo odstranil schůdky, které mu táta pracně vyráběl na přání babičky. Tolik křiku kvůli jedné věci a ani ji teď nemohl použít. Popadla jsem ho do náruče a snažila se nedívat na dolík v posteli, kde ještě nedávno leželo tělo mé babičky. Teď po ní zbyly jen nechutně zapáchající skvrny. Babička už byla zavřená v pytli a naložená na nějakém vozítku na chodbě, které jsem taky musela minout.

Sešla jsem za tatškou do prvního patra. Ten byl po dlouhé době úplně v klidu. Skoro vypadal, že se usmívá.

Seděl v jednom z babiččiných křesel, které bylo stále potaženo ochrannou fólií, aby se neušpinilo, a na tváři měl skoro stejný úsměv jako já. Dnes nás ani neiritoval skřípavý zvuk fólie, který se rozezněl při každém našem pohybu.

Jediný, kdo to nenesl dobře, byla moje mamka. Vůbec jsem nechápala proč, protože vždy, když se s babičkou viděly, řvaly na sebe ještě víc, než řve můj táta na ni. Teď tu pobíhala, jako kdyby jí na ní záleželo.

Táta si mě vzal na klín a obejmul mě. Bylo to naše třetí objetí od té doby, co se známe, tak jsem moc nevěděla, co dělat. Určitým způsobem mi to přišlo až perverzní, že na mě sahá. Ve chvíli, kdy se mě dotkly jeho tlusté hrubé ruce, ztuhla jsem. Zachránil mě až Buck, který si vyskočil na křeslo za námi. Jako by věděl, že už babička zemřela. Jinak by na gauč ani nepomyslel. Psi měli své místo. Vtloukla to do něj stejně jako do nás.

Já, Buck i táta jsme věděli, že na gauč se smí jen v čistém oblečení, bez jídla a bez nápojů. O psech nemluvě.

Ale kdo nás teď zastaví?

Ona určitě ne.

Usmála jsem se ještě víc.

„Já to nezvládnou,“ máma zase vyšilovala. V očích měla výraz jako Buck, když ho zaženou do kouta. Najednou jí bylo vidět víc bělma, než je u lidí běžné. Bylo to strašidelné.

„Ale zvládneš, vždyť je to jen pohřeb. Ukázala se tu spousta lidí a všem je jedno, co o ní řekneš,“ táta byl pro jednu nápomocný. Tohle krátkodobé zlepšení jeho nálady nebylo vůbec špatné. Škoda jen, že to nevydrží dlouho.

„Ale mně to není jedno!“ rozkřikla se na něj. „Zvládla udělat tolik velkých věcí, že nevím, kde začít. Zaslouží si, aby o ní někdo v den jejího pohřbu mluvil hezky. Kdyby tu byla, tak by se tohle nestalo. Být to pohřeb někoho jiného, tak by už vymyslela třicet různých plánů, jak se vyhnout téhle situaci.“ Máma zaklela, to byla novinka.

Nějak jí ale nedocházelo, jak byla mimo. Kdyby tu byla, tak se nejspíš s mámou hádá o úplných maličkostech a ublíží v procesu všem. I těm, kteří se hádky neúčastnili.

Každý v téhle místnosti by byl pod palbou, i kdyby se ho to netýkalo. Taková ona byla. A tohle místo to neodráželo.

Všude byly květiny, černé a bílé mašle a nevkusné věnce, které přinesl zbytek účastníků.

Nejhorší na tom byly ty písničky, co tu hrály. Celou namačkanou místností se už tři dny linul nejlepší výběr z díla velké Dagmar Stoneové. Už mě to štvalo. Každou chvíli se změnil žánr a řeč, ve které zpívala, a naprosto to rušilo atmosféru pohřbu.

Nelíbilo se mi, že se tu sešli lidé, kteří mě donutili nesnášet svoje příjmení. Podle něj mě vyčenichal každý fanoušek a pak mě otravoval otázkami o ženě, o které jsem nechtěla mluvit. Tohle příjmení bylo prokletí.

„Já to nezvládnou, budeš muset mluvit ty,“ vrazila zmuchlaný papír tátovi do ruky a toho to pěkně našťvalo. Nestačil nic říct,